

man ikke må, for at sikre det retssikkerhedsmæssigt, håndhævelsesmæssigt og på anden vis. Endelig er det for det tredje vigtigt, at der er noget gennemsigtighed og noget åbenhed, for det er jo også det, der skal sikre borgeren eller den, der har en anden interesse end virksomheden, en mulighed for at gøre indsigelse og gøre indflydelse gældende over for det kommunale niveau.

Så jeg synes, at det var en meget relevant pointe, som også viser, at det sådan set ikke i sig selv nødvendigvis er det mest interessante, hvor man lægger det, for de ting, man skal gardere sig imod, kræver sådan set nogle ting, der burde være til stede på alle niveauer.

Jeg vil så også sige, at det slog mig især under fru Pernille Blach Hansens indlæg, at måske ikke mindst Socialdemokratiets synsvinkel i en næsten utrolig grad i de her spørgsmål er systemets, hvor der jo her også er taget et afsæt i borgerens og virksomhedens interesse. I modsætning til fru Pernille Blach Hansen så mener jeg ikke, at der ved at tage afsæt i borgerens og virksomhedernes interesse er en modsætning til miljøets interesse.

Jeg mener sådan set, at der bliver givet udtryk for en næsten ubegribelig høj grad af mistænksomhed over for det kommunale system. Det er nærmest, som om det er sådan lidt halv- og småkorrupt. Jeg synes, det er en besynderlig holdning i et parti, der dog stadig væk er sådan et relativt stort kommunalt parti.

Kl. 17.15

Fru Pernille Blach Hansen nævnte et helt konkret eksempel, eksemplet med Viborg og Tange Sø: Hvis nu der kom nogen og sagde til Viborgs i øvrigt socialdemokratiske borgmester – det er borgmesteren da endnu i hvert fald indtil november – at den socialdemokratiske borgmester derovre siger: Kan jeg ikke få lov at lægge en virksomhed her? så siger fru Pernille Blach Hansen, at så er det jo ikke sikkert, at de tør sige nej, for så går virksomheden over og lægger sig i Silkeborg på den anden side af søen.

Der ville da være tusind gode grunde til, at borgmesteren og kommunalbestyrelsen sagde nej, hvis der kom en virksomhed, som ikke levede op til spillereglerne, som ikke levede op til alle mulige sådan almindelige hensyn, der skal tages til naturen. Men det, der kunne være det spændende, var, hvis borgmesteren sagde: Vi vil gerne have jer liggende, hvis I under de og de vilkår vil iagttage hensyn til natur og miljø osv.

Det tror jeg at en borgmester i Viborg og i Silkeborg og alle mulige andre steder bliver nødt til, fordi der vil være nogle grønne organisationer, der vil være nogle interesserede borgere, der vil være mange slags interesser, der netop har enormt meget fokus på, at der ikke kommer til at ligge en virksomhed dér, som udleder ting til søen, det rekreative område eller skoven i nærheden, eller hvad det nu kan være.

Der har jeg simpelt hen ikke den mistro til, at der kun er ét aspekt, der tæller for kommunalbestyrelsen. Netop kommunalbestyrelsen tæt på borgeren vil jo skulle tage en række andre hensyn, fordi borgernes interesser nu engang er mangfoldige, så jeg synes altså, at det er en noget utidig mistænkeliggørelse. Jeg deler ikke den samme bekymring.

Så vil jeg sige, at det ikke er tanken, at de forskellige konkrete statslige sager skal varetages i København. Derimod vil der blive etableret decentrale miljøbeskyttelsescentre i henholdsvis Odense, Århus og Roskilde, altså ude sådan nogenlunde tæt ved opgaverne.

Må jeg så til sidst sige, at der i flere hørings-svar har været rejst spørgsmål om myndigheds-inhabilitet, når kommunerne overtager opgaver, der vedrører kommunernes egne virksomheder. Først og fremmest er det, som jeg allerede har nævnt, staten, der overtager tilsynet med de potentielt mest forurenende kommunale anlæg, dvs. visse affaldsanlæg og alle spildevandsudledninger. Men for så at afhjælpe eventuelle habilitetsproblemer bliver det herudover lovfæstet, at der skal være klageadgang i sager, der vedrører kommunernes egne virksomheder, de såkaldte § 42-virksomheder. Klageadgangen sikrer så, at en uvildig myndighed, og det vil så være Miljøklagenævnet, kan få lejlighed til at vurdere disse sager.

Endelig skal jeg sige, at lovforslaget også, ligesom de øvrige lovforslag på miljøområdet, indeholder en helt generel ændring af klagereglerne. Det foreslås nemlig, at Miljøklagenævnet bliver eneste klageinstans i alle sager, som hidtil har kunnet påklages til ministeriet. En del af kommunalreformen vil så i øvrigt skulle gennemføres ved en tilpasning af en lang række bekendtgørelser osv., som er udstedt med hjemmel i miljøbeskyttelsesloven.

Må jeg til sidst sige en ting til hr. Martin Lidegaard især, der spurgte, om det er værd at bryde det hele op, når vi nu afventer diverse ændringer f.eks. med hensyn til vandrammedirektiv, habitatdirektiv osv. Der må jeg bare sige, at det